

Motion till riksdagen

1988/89:So403

av Birthe Sörestedt och Bengt Silfverstrand (båda s)
Förbud mot halmbränning

Det alltmer specialinriktade jordbruket har inneburit ett minskat behov av halm för strö- och foderändamål. Det har därför blivit mera rationellt att elda upp halmen än att ta den tillvara.

Risker och nackdelar är väl kända och teknik finns för att ta tillvara halmen och att bearbeta jorden utan att behöva bränna halmen. Trots detta används denna förlegade metod alltjämt. Information och kampanjer har haft ringa inverkan när det gällt att få lantbrukare att frivilligt avstå från att bränna halmen.

Halmbränning har påtagligt negativa effekter på miljön. Jordens egenskaper förändras. Så t ex minskar humushalten och näringsämnen urlakas lättare. De styva jordarna blir styvare och sandjordarnas vattenhållande förmåga minskar. Luftföroreningar i form av rök och sotnedfall medför hälsorisker för känsliga personer, inte minst astmatiker. Röken kan också sprida sig över trafikleder och ge upphov till olyckstillbud.

Idag kan verksamheten endast stoppas om det innebär en sanitär olägenhet och då har såväl förorening av luften som påverkan på jorden redan skett. I Danmark förbereds ett förslag till förbud för all bränning av halm eller växtdelar från 1 januari 1990. I de fall då ett behov kan föreligga på grund av växtsjukdomar, skadedjur och liknande kan dispenser beviljas.

Det är angeläget att onödig påverkan på såväl jord som nedsmutsning av luft upphör. Den enda möjligheten torde vara ett generellt förbud liknande det som Danmark ämnar införa.

Hemställen

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen av miljöskäl begär förslag till lagändring innebärande förbud mot halmbränning.

Stockholm den 11 januari 1989

Birthe Sörestedt (s)

Bengt Silfverstrand(s)